
STRENGTHENING NATIONAL SECURITY THROUGH BORDER MANAGEMENT

Yonko Dimitrov

University of National and World Economy, Sofia, Bulgaria, online@dir.bg

Abstract: In article outlines the crucial importance of protecting the European Union's external borders, the role of the Schengen Borders Code in removing the internal borders of the Union, and the established agencies and security systems. The role of the Republic of Bulgaria in the co-ordination of national security processes is also analyzed.

The EU's external borders are outlined as follows: the eastern border is by land and crosses the borders of nine Member States - Finland, Estonia, Lithuania, Latvia, Poland, Slovakia, Hungary, Bulgaria and Romania; the land borders to the south and in particular on the Balkan Peninsula are Bulgaria, Greece and Croatia. Of particular importance for the protection of external borders is Turkey's direct accession to the European Union, from where the main route of migrants to Western Europe; to the south, the European Union borders the Mediterranean, and the land parts of these external borders are in Italy, Malta and Spain. For the purpose of our exhibition we will emphasize the location of Bulgaria, providing a direct link between the European Union and Republic of Turkey. Bulgaria is facing an extremely important responsibility - achieving proper management and protection of its own borders and good border control when crossing them. Achieving these goals is essential not only for preserving the sovereignty of our country, but also for all member states of the Union that have abolished internal border controls.

In one form or another, free movement between European countries has existed since the Middle Ages. The Agreement of 14 June 1985, signed in the Luxembourg city of Schengen, is the first act aimed at the gradual abolition of internal borders between member states and the establishment of controls at their external borders. The individual 27 EU Member States apply the Schengen acquis to varying degrees. With the adoption of the Treaty of Lisbon, the question of the importance and need to strengthen controls at the external borders finds an essential legislative solution.

Keywords: external borders, security, migration, visas, criminalization of illegal crossing of the border.

УКРЕПВАНЕ НА НАЦИОНАЛНАТА СИГУРНОСТ ЧРЕЗ УПРАВЛЕНИЕ НА ГРАНИЦИТЕ

Йонко Димитров

Университет за национално и световно стопанство, София, България, online@dir.bg

Резюме: В статията се очертава решаващото значение на защитата на външните граници на Европейския съюз, ролята на Кодекса на шенгенските граници при премахването на вътрешните граници на Съюза и установените агенции и системи за сигурност. Анализира се и ролята на Република България в координацията на процесите на национална сигурност.

Външните граници на ЕС се очертават по следния начин: източната граница е сухопътна и преминава по границите на девет държави членки – Финландия, Естония, Литва, Латвия, Полша, Словакия, Унгария, България и Румъния; сухоземните граници на юг и в частност на Балканския полуостров са България, Гърция и Хърватия. Особено значение за охрана на външните граници има прекият подстъп на Турция към Европейския съюз, от където е основният маршрут на мигранти към Западна Европа; на юг Европейският съюз граничи със Средиземно море, а сухопътните части на тези външни граници са в Италия, Малта и Испания. За целта на нашето изложение ще акцентираме на разположението на България, осъществяваща пряка връзка между Европейския съюз и Република Турция. Пред България стои отговорност от изключително значение – постигане на правилно управление и защита на собствените граници и добър граничен контрол при преминаване им. Постигането на тези цели е съществено не само за запазването на суверенитета на страната ни, но и за всички държави – членки на Съюза, които са премахнали вътрешния граничен контрол.

Под една или друга форма свободното движение между европейските държави съществува от Средновековието. Споразумението от 14.06.1985 г., подписано в Люксембургския град Шенген, е първият акт, чиято цел е постепенното премахване на вътрешните граници между членуващите държави и установяването на контрол по външните им граници. Отделните 27 държави – членки на ЕС, прилагат постиженията на правото от Шенген в различна степен. С приемането на Договора от Лисабон въпросът за

важността и необходимостта от засилване на контрола по външните граници намира съществено законодателно решение.

Ключови думи: визи, външни граници, криминализиране на незаконното преминаване на границата, миграция, сигурност

1.УВОДНИ ДУМИ

На 01.01.2007 г. Република България стана член на Европейския съюз. От този момент на територията ѝ започна да действа правото на Съюза като самостоятелен правен ред, надграждащ вътрешното право. Една от задачите, поставени пред обединението, е създаването на пространство без вътрешни граници между държавите-членки с цел осъществяване на свободно движение на хора, стоки, услуги и капитали. Гаранция за тези свободи и тяхното ненакърняване е премахването на вътрешните граници между държавите-членки и създаването на обща външна политика по отношение на управлението на външните им граници.

Външните граници на ЕС се очертават по следния начин: източната граница е сухопътна и преминава по границите на девет държави-членки – Финландия, Естония, Литва, Латвия, Полша, Словакия, Унгария, България и Румъния; сухоземните граници на юг и в частност на Балканския полуостров са България, Гърция и Хърватия. Особено значение за охрана на външните граници има прекият подстъп на Турция към Европейския съюз, от където е основният маршрут на мигранти към Западна Европа; на юг Европейският съюз граничи със Средиземно море, а сухопътните части на тези външни граници са в Италия, Малта и Испания. За целта на нашето изложение ще акцентираме на разположението на България, осъществяваща пряка връзка между Европейския съюз Република Турция. Пред България стои отговорност от изключително значение – постигане на правилно управление и защита на собствените граници и добър граничен контрол при преминаване им. Постигането на тези цели е съществено не само за запазването на суверенитета на страната ни, но и за всички държави-членки на Съюза, които са премахнали вътрешния граничен контрол.

Под една или друга форма свободното движение между европейските държави съществува от Средновековието [Директива 2002/90/ЕО]. Споразумението от 14.06.1985 г., подписано в люксембургския град Шенген [Инструкция № из-1455, 2013], е първият акт, чиято цел е постепенното премахване на вътрешните граници между членуващите държави и установяването на контрол по външните им граници. Отделните 28 държави – членки на ЕС, прилагат постиженията на правото от Шенген в различна степен. С приемането на Договора от Лисабон въпросът за важността и необходимостта от засилване на контрола по външните граници намира съществено законодателно решение. То е изразено по-специално в чл. 67 от Договора за функциониране на Европейския съюз (ДФЕС): „Той осигурява отсъствието на контрол на лицата на вътрешните граници и развива единна политика по въпросите на убежището, имиграцията и контрола на външните граници, която се основава на солидарността между държавите членки и е справедлива спрямо гражданите на трети страни“ [Рамково решение на Съвета, 2002].

Управлението на външните граници на Европейския съюз стана особено актуално в светлината на миграционната криза, засегнала Европейския съюз още през 2014 г. и задълбочила се през последните години. Наличието на значителен по обем приток на мигранти от трети страни, като Сирийската арабска република, Ислямска република Афганистан, Република Ирак и др., търсещи убежище на територията на държавите-членки на Европейския съюз, поставя на преден план въпроса за адекватната защита на външните граници на Съюза. Проблемът не е само от политическо естество, напротив – той значително и пряко под различни форми засяга правата на гражданите на Съюза. По данни на проучване на Евробарометър на Европейския парламент относно „възприетията и очакванията“ от месец април 2016 г. средно 71% от запитаните граждани на Европейския съюз са на мнение, че трябва да се засили намесата на Съюза по защитата на външните граници [Регламент (ЕО) № 562/2006]. За България този процент е по-висок – 79%. Следва да се има предвид, че преди началото на миграционните процеси към Европа само три държави са използвали като способ за охрана издигането на огради по външните граници, за да попречат на мигранти и бежанци да достигнат до тяхната територия, – Испания, Гърция и България. След 2015 г. тази тенденция се промени и все по-голям брой държави-членки на ЕС, започват изграждането на огради, за да попречат на нелегалните мигранти да навлязат на територията им. Хърватия поставя ограда на границата си със Сърбия, ограда има и между Австрия и Словения и т.н. резултат на новосъздадените условия на континента, породени от бежански потоци и миграционни процеси, първоначалните актове и насоки за охрана на външните граници на Европейския съюз стават недостатъчни за гарантиране на сигурността и спокойствието на европейските граждани. Това налага Европейският съюз да работи върху конкретни мерки за гарантиране на сигурността на Европа – промяна в законодателството и създаване на нови агенции, които да подпомагат държавите-членки при охраната на външните граници. Мерките включват: създаване на нова

европейска агенция за гранична и брегова охрана, актуализирана Шенгенска информационна система, системни проверки в съответните бази данни на всички лица, които преминават през външните граници, нова система за влизане/излизане за гражданите на трети държави, система на ЕС за информация за пътуванията и разрешаването им (ETIAS), нови правила за постигане на по-висока оперативна съвместимост на базите данни на ЕС и т.н.

Още на 19 юни 1990 г. е подписана Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген [Регламент (ЕС) 2016/399], определяща насоките и мерките, които следва да предприемат държавите членки, за да подсигурят и защитят границите. Конвенцията обхваща въпроси, като организацията и управлението на външната граница и премахването на вътрешния граничен контрол, процедурите за издаване на визи и използването на единна база данни за преминаващите границата лица и навлизащи във вътрешните територии на подписалите Конвенцията държави, както и установяването на механизъм за сътрудничество между имиграционните служби на тези държави. Конвенцията е действаща и сега, въпреки че отчасти е заменена от Кодекса на шенгенските граници. Последният има двузначна цел: от една страна, предвижда премахването на граничния контрол за лица, които преминават през вътрешните граници между участващите държави-членки на Европейския съюз; от друга страна, установява правила за граничния контрол на лица, които пресичат външните граници на държавите-членки на Европейския съюз.

Кодексът на шенгенските граници от 2006 г. [Регламент (ЕС) № 604/2013] търпи множество промени през годините, което води до създаването на изцяло нов Кодекс на шенгенските граници през 2016 г. [Регламент (ЕО) № 539/2001]. В мотивите за приемането на новия Кодекс е посочено, че граничният контрол е от интерес не само за държавата-членка, през чиято външна граница той се извършва, но и за всички държави членки, които са премахнали вътрешния граничен контрол. Контролът по границите трябва да помогне в борбата с незаконната имиграция и трафика на хора и да предотврати всяка заплаха за вътрешната сигурност на държавите-членки, техния обществен ред, здравеопазване и международни отношения. Тази аргументация е залегнала в т. 6 на мотивите, което обосновава и важноста за Съюза от добра защита на външните му граници. Действително към настоящия момент България все още не е станала част от Шенгенското споразумение, но като се има предвид членството ни в Европейския съюз и географското разположение на страната ни, голяма част от разпоредбите, предвидени за защита и сигурност, касаят и Република България, в т.ч. приложение намира и Кодексът за шенгенските граници, с изключение на няколко изрично посочени разпоредби. [Регламент (ЕС) № 509/2014] Съгласно Кодекса държавите-членки имат задължението да поддържат ненарушимостта на външната граница на ЕС, като същата следва да се пресича единствено на определените за тази цел места, където това е разрешено, и след извършване на цялостна и задълбочена проверка на преминаващите лица. Последните изменения на Кодекса на шенгенските граници от 2016 г. се утвърждават легални дефиниции на понятията „външна граница“ и „вътрешна граница“. „Вътрешни граници“: а) общите сухопътни граници, вкл. реки и езера, на държавите членки; б) летищата на държавите членки за вътрешни полети; в) морски, речни и езерни пристанища на държавите-членки за редовни вътрешни фериботни превози. „Външни граници“: сухопътните граници на държавите-членки, вкл. границите по реки и езера, морски граници и техните летища, речни пристанища, морски пристанища и езерни пристанища, доколкото те не представляват вътрешни граници. В Кодекса изрично е посочено, че всички лица могат да преминават през външните граници след минимална проверка за установяване на самоличността въз основа на представяне или показване на пътните си документи. Граничните проверки следва да се извършват по начин, който напълно зачита човешкото достойнство. За гражданите на трети страни обаче са предвидени цялостни проверки, които включват обстойна проверка при влизане. Това обхваща следните аспекти: проверка дали гражданинът на трета страна притежава валиден документ за преминаване на границата, а когато е необходимо и дали има виза или разрешение за пребиваване; задълбочена проверка на пътните документи за признаци за фалшификация или подправяне; проверка на печатите за влизане и излизане върху пътните документи на съответния гражданин на трета страна с цел проверка чрез сравняване на датите на влизане и излизане на максималния срок на разрешен престой на територията на държавите-членки; проверка по отношение на мястото на заминаване и дестинацията на съответния гражданин на трета страна и целта на планирания престой, проверка дали съответният гражданин на трета страна разполага с достатъчно средства за издръжка за срока и целта на планирания престой (за Франция например минималният размер на сумата за престой на ден е в размер на 30 евро), за завръщането си в държавата на произход. Граничният контрол включва не само проверки на лица на граничните пунктове и наблюдение на зоната между тези пунктове, но също и анализ на рисковете за вътрешната сигурност и анализ на заплахите, които могат да засегнат сигурността на външните граници. Вменено е задължение на граничните служби при установяване на гражданин на трета страна, който незаконно е преминал границата и който няма право на престой на територията на съответната държава-

членка, да се задържи и за него да се прилагат процедурите за връщане. Това се отнася за граждани, които не притежават необходимата виза за пребиваване или друг документ, позволяващ им престой на територията на държава-членка, когато такива се изискват съгласно европейското законодателство. Необходимо е да се отбележи, че правото на ЕС, съдържащо се в текстовете на Регламент „Дъблин III“ [Регламент (ЕС) 2018/1240], дава и конкретно определение на понятието „виза“ (чл. 2, бел. авт.): разрешение или решение на държава членка, което се изисква за транзитно преминаване или влизане с намерение за пребиваване в тази държава-членка или в няколко държави-членки.

По въпроса за необходимостта от виза за преминаване на границата следва да се има предвид, че идеята на визовата политика не е ненужно ограничаване на преминаването и престоя на териториите на държавите-членки. Целта е улесняване на възможностите за пребиваване на пътници на законно основание и превръщането на Шенген в привлекателна дестинация за граждани на трети държави, в пространство, в което се поддържа високо равнище на сигурност. На територията на Съюза първоначално са действали правила, очертаващи широк кръг трети държави [Регламент (ЕС) 2016/1624], чиито граждани са се нуждаели от виза, за да преминат външните граници на ЕС. Впоследствие, с приемането на двустранни споразумения между Съюза и третите държави, този списък значително е променен. С последното изменение на Регламента, уреждащ необходимостта от притежаване на виза от граждани на трети страни, от 2014 г. [Регламент (ЕС) № 1052/2013] е ограничен кръгът от трети страни, чиито граждани се нуждаят от виза, когато преминават външните граници на държавите-членки. В същото време е увеличен броят на трети държави, за чиито граждани не се изисква виза при преминаване на външна граница на Съюза, когато престоят им е до 90 дни. Сред първите са Афганистан, Армения, Азербайджан, Китай, Египет, Кувейт, Мароко, Пакистан, Русия, Турция и др. В същия този Регламент са изброени изчерпателно и третите държави, чиито граждани не се нуждаят от визи при преминаване на външни граници на ЕС, стига престоят им да е до 3 месеца. Част от тях са Андора, Аржентина, Северна Македония, Черна гора, Сърбия, Австралия, Албания, Босна и Херцеговина, Боливия, Бразилия, Чили, Коста Рика, Еквадор, Естония, Гватемала, Ватикана, Хондурас, Израел, Япония, Малайзия, Мексико, Никарагуа, Панама, Парагвай, Салвадор, Сан Марино, Сингапур, Южна Корея, Швейцария, САЩ, Венецуела и др. цел гарантиране на сигурността в Европейския съюз са създадени специални агенции и системи за наблюдение на границите и подпомагане на държавите-членки при защита на външните граници на Съюза. Същите осъществяват своята дейност при зачитане на човешкото достойнство, правото на живот, забраната на изтезанията и на нечовешкото или унижително отношение или наказание, забраната за трафик на хора, правото на свобода и сигурност, правото на защита на личните данни, правото на достъп до документи, правото на убежище и закрила срещу извеждане и експулсиране, принципите на забрана за връщане и на недискриминация. По този начин се осъществява по-добра защита на гражданите от трети страни, опитали се да преминат външна граница на Съюза, и подкрепя на държавите-членки при управлението на външните граници и сътрудничеството в отношенията им с трети страни [Регламент (ЕС) № 603/2013]. Във връзка с визовия режим първостепенно значение има Европейската система за информация за пътуванията и разрешаването им (ETIAS) по отношение на граждани на трети държави, освободени от изискването за притежаване на виза при преминаване на външните граници за определен период от време [Решение № 236 от 13.08.2015 г.]. Чрез обработката на информацията, получена от тази система, е възможно да се прецени дали присъствието на граждани на трети държави на територията на държавите-членки би представлявало риск за сигурността, риск от незаконна имиграция или висок епидемичен риск. Събираните данни са необходими за предотвратяване, разкриване и разследване на престъпления, свързани с тероризъм или други тежки престъпления. Цели се също и по-строг контрол и проверка на максимално разрешенния срок на престой на териториите на държави-членки от граждани на трети страни, за които не се изисква виза при престой до 90 дни в рамките на общо 180 дни. При обработката на получените данни са залегнали строги правила за защита на информацията.

Европейската агенция за управление на оперативното сътрудничество по външните граници на държавите-членки на Европейския съюз, е една от първоначално създадените агенции за управление и подпомагане на границите на държавите-членки, а впоследствие същата е преобразувана в т.нар. „FRONTEX“ – Европейска агенция за гранична и брегова охрана. При осъществяване на гранична и брегова охрана тази Агенция действа съвместно с националните органи, които отговарят за управлението на границите, вкл. и за бреговата охрана. Със създадената Агенция се цели да се гарантира вътрешната сигурност на Европейския съюз чрез подпомагане на държавите-членки в управлението на границите, контрол на миграционния поток, превенция срещу бъдещи заплахи и контрол на трансграничната престъпност. Агенцията има право да работи и с трети държави с оглед на постигане на целите си. Целта е FRONTEX да допринася за разкриване на тежки престъпления, като незаконно превеждане на мигранти през граница, трафик на хора, тероризъм и

т.н. В правомощията на Агенцията е извършването на редовен мониторинг на управлението на външните граници. При осъществяване на своята дейност същата се подпомага от Европол в борбата с тежки престъпления, които засягат териториалната цялост и суверенитета на две или повече държави-членки.

Най-малко веднъж годишно FRONTEX прави мониторинг и оценка на техническото оборудване, персонала и собствените финансови ресурси на държавите-членки, предвидени за осъществяване на граничен контрол. По този начин се цели да се установят възможностите на държавата да се справи с настоящи и бъдещи заплахи за сигурността по външните граници на Съюза, както и да се предвидят последиците от това за шенгенското пространство на сигурност и оценка на възможностите на държавите-членки да вземат участие в екипите за бързо реагиране. Предвидена е възможност за предписване на конкретни мерки, с които защитата на границата да бъде по-ефективна. Държава-членка може да поиска от FRONTEX да започнат съвместни операции за подпомагане на контрола на външните граници. В случай, че пред държавата има конкретни и прекомерни предизвикателства (например струпване на определени места по външните граници на голям брой граждани на трети държави, опитващи се да преминат незаконно границата), Агенцията за гранична и брегова охрана има възможност за осъществяване на бърза гранична намеса, изразяваща се в изпращане на екипи за подпомагане на защитата на границата за ограничен период от време на територията на поискалата помощ държава-членка.

Съставът на осигуряваните екипи за бърза гранична намеса се състои от определен брой гранични служители или други компетентни служители от всяка държава-членка. Резервът за бързо реагиране може да бъде разположен незабавно в случай на нужда от всяка държава-членка. За подосигуряване на състава му всяка държава-членка осигурява ежегодно на Агенцията за гранична и брегова охрана определен брой служители, които да съответстват на определените профили. За България минималният брой на осигурените служители е 40, за Германия – 225, за Малта – 6, и така от всяка държава до достигане на общ минимален брой 1500 служители.

FRONTEX осигурява подходящ и ефективен мониторинг не само чрез анализ на риска, но и с обмен на информация от Европейската система за наблюдение на границите (Eurosur). По този начин се обединява и анализира събраната от държавите-членки информация и се установяват евентуални промени в маршрутите на незаконната миграция или нови методи, използвани от престъпните мрежи. Европейската система за наблюдение на границите ще засили сътрудничеството между държавите членки и FRONTEX, като допринесе за управлението на външните граници и спомогне за спасяването на живота на хора (особено в моретата). Опитите за незаконно преминаване на мигранти през Средиземно море поставят предизвикателства пред морската сигурност (като тероризъм, незаконен трафик и имиграция). Нужни са инвестиции на ниво регионално морско сътрудничество, които да включват разузнаване, наблюдение, патрулиране и дейности по брегова охрана. В тази връзка и основната цел на системата Eurosur е откриване, предотвратяване и борба с незаконната имиграция и трансграничната престъпност и допринасяне за осигуряване на защита и спасяване на живота на мигранти чрез наблюдение на външните морски и сухопътни граници на държавите-членки. За целта във всяка държава се създават национални координационни центрове, чрез които ще си сътрудничат всички органи, свързани с охраната на границите на държавите.

Европейската система за наблюдение събира и обработва информация, получена, освен от националните координационни центрове, и от агенциите и институциите на Европейския съюз и международни организации. Осъществява и съдействие с трети страни въз основа на двустранни или многостранни споразумения. В Република България към настоящия момент има създаден и функциониращ Национален координационен център към Гранична полиция. Центърът е постоянно действащ орган и съгласува дейностите на всички национални органи, изпълняващи задачи за контрол на границите. Освен него на територията на страната ни действат още Регионален координационен център, локални координационни центрове и периферни устройства, които са част от интегрираните системи за наблюдение. С тези структури за наблюдение на границите ни денонощно се осигурява придобиване, систематизиране и архивиране на информация от широк спектър източници в реално време с цел осъществяване на високо ефективно техническо наблюдение и създаване на база данни за анализ и оценка на риска на оперативно и тактическо ниво.

За целите на правоприлагането и наказателната политика е създадена и системата „Евродак“, чрез която при определени условия специални национални органи на държавите членки и Европейската полицейска служба (Европол) могат да искат сравняване на данни за дактилоскопни следи с тези, съхранявани в централната система. За да бъде предоставена исканата информация от националните органи, следва да са налице определени кумулативни условия: сравняването е необходимо за целите на предотвратяването, разкриването или разследването на терористични престъпления или други тежки престъпления; сравняването е

необходимо в конкретния случай; съществуват основателни причини да се смята, че сравняването ще подпомогне съществено предотвратяването, разкриването или разследването на което и да е от въпросните престъпления. Същите са условията и при постъпило искане от страна на Европол за предоставяне на информация за дактилоскопни следи. Видно е, че е недопустимо самоцелното искане на информация, а същата следва да отговаря на ясно регламентирани императивни критерии.

2. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Укрепването на външните граници на ЕС е от ключово значение за гарантирането на вътрешната сигурност и за запазването на свободата на движение в шенгенското пространство. В светлината на нарастващите предизвикателства в областта на политиката и укрепването на националната сигурност е необходимо да се засили интеграцията на постиженията на правото на Шенген и на Европейския съюз в областта на миграцията, убежището и външните граници, в т.ч. и на територията на Република България, за справяне с възможните извънредни ситуации.

ЛИТЕРАТУРА

- Директива 2002/90/ЕО на Съвета от 28 ноември 2002 г. за определяне на подпомагането на незаконното влизане, преминаването и пребиваването.
- Инструкция № 13-1455 от 31 юли 2013 г. за способите и организацията за осъществяване на наблюдението на държавната граница на Република България.
- Конвенция за прилагане на споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници.
- Рамково решение на Съвета от 28 ноември 2002 г. за укрепване на наказателноправната рамка за предотвратяване на подпомагането на незаконното влизане, транзит и престой (2002/946/ПВР).
- Регламент (ЕО) № 562/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006 г. за създаване на Кодекс на Общността за режима на движение на лица през границите.
- Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно Кодекса на Съюза за режима на движение на лица през границите.
- Регламент (ЕС) № 604/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство.
- Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите членки, както и на тези, чиито граждани се освободени от това изискване.
- Регламент (ЕС) № 509/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. за изменение на Регламент (ЕО) № 539/2001 на Съвета за определяне на третите страни, чиито граждани трябва да притежават виза, когато преминават външните граници на държавите членки, както и на тези, чиито граждани са освободени от това изискване.
- Регламент (ЕС) 2018/1240 на Европейския парламент и на Съвета от 12 септември 2018 г. за създаване на Европейска система за информация за пътуванията и разрешаването им (ETIAS) и за изменение на Регламент (ЕС) № 1077/2011, (ЕС) № 515/2014, (ЕС) 2016/399, (ЕС) 2016/1624 и (ЕС) 2017/2226.
- Регламент (ЕС) 2016/1624 на Европейския парламент и на Съвета от 14 септември 2016 г. за европейската гранична и брегова охрана, за изменение на Регламент (ЕС) 2016/399 на Европейския парламент и на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕО) № 863/2007 на Европейския парламент и на Съвета, Регламент (ЕО) № 2007/2004 на Съвета и Решение 2005/267/ЕО на Съвета.
- Регламент (ЕС) № 1052/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. за създаване на Европейска система за наблюдение на границите (Eurosur).
- Регламент (ЕС) № 603/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. за създаване на система Евродак за сравняване на дактилоскопични отпечатъци с оглед на ефективното прилагане на Регламент (ЕС) № 604/2013 за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство, и за искане на сравнения с данните в Евродак от правоприлагащите органи на държавите членки и Европол за

целите на правоприлагането и за изменение на Регламент (ЕС) № 1077/2011 за създаване на Европейска агенция за оперативното управление на широкомащабни информационни системи в областта на свободата, сигурността и правосъдието.

Решение № 236 от 13.08.2015 г. по н.д. № 782/2015 г. на Върховен касационен съд, Трето наказателно отделение.

Споразумение за присъединяването на Италианската република към Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепено премахване на контрола по техните общи граници, подписано в Шенген на 19 юни 1990 г.